

T.C.
TEKİRDAĞ VALİLİĞİ

Ninemden Masallar

eiei eiei

www.tekirdag.gov.tr

T.C.
TEKİRDAĞ VALİLİĞİ

eiei eiei

Derleyen : Yılmaz AKBULUT
Resimleyen: Oğuzhan IŞIK - Hilal AVCI

***Ninemden Masallar Yarışması'nda
Mansiyon ödülü alan eser.***

Vaktiyle bir ülkede yaşlı bir hükümdar yaşarmış. Hükümdarın karısı bir gün amansız bir hastalığa yakalanmış. Kocasını çağırtmış:

– Hükümdarım ben öleceğim, şu elmas yüzüğü al; kimin parmağına uyarsa kızımı onunla evlendir.

Hükümdar:

– Sen ölme sevgili karıcığım. Senin yaşamamı istiyorum. Senin varlığın bana her zaman kuvvet veriyor; ama madem istiyorsun, yüzüğünü alayım ve istediğini yapayım. Demiş.

Bir müddet sonra hükümdarın karısı ölmüş. Aradan epey bir zaman geçmiş. Hükümdar karısının acısını unutmuş. Kızını evlendirmek istemiş. Memleketteki bütün beyleri, zengin aileleri sırasıyla saraya çağırılmış ve yüzüğü bunların bekâr çocuklarının parmağına takmış; fakat yüzük hiçbirinin parmağına uymamış.

Nihayet bir gün, altmış yaşında, Tosun Bey adlı birinin parmağına yüzük denk gelmiş. Hükümdar kızını ona vermek istemiş. Fakat kız buna razı olmamış. Babası ise:

– Annenin vasiyeti böyle, seni evlendireceğim. Demiş.

Kız babasına söz geçiremeyeceğini anlayınca, kırk gün mühlet istemiş. Kız, gece gündüz düşünerek bu işe engel olmanın çarelerini aramış.

Günler çok çabuk geçiyormuş. Sonunda kırk gün bitmiş. Kız, babasının huzuruna çıkararak demiş ki:

– Baba, ben Tosun Bey ile evlenirim ama bir şartla. Üç kat elbise isterim; bir tanesi bütünüyle inci işlemeli, bir tanesi elmas işlemeli, bir tanesi de kürk olsun; ama başlığı, eldiveni, çorapları ve ayakkabıları da kürkten olsun.

Babası bu şartları kabul etmiş ve hemen terzileri çağırtmış. Elbiseler dikilmiş. Kız gece yarısı yatağından usulca kalkmış. Önce incili elbiseyi, onun üstüne elmas elbiseyi, en üstüne de kürk elbiseyi giymiş. “Allah'ım, sen bana yardım et” diye de dua etmiş ve saraydan sessizce çıkıp gitmiş.

Bir hayli yürüdükten sonra ağaçlık bir yere gelmiş. Çok yorulduğundan bir ağaç kovuğuna girip yatmış. Sabah olmuş, ava çıkan bir bey oğlunu görmüş. Arkadaşları av peşinde koşarken bey oğlu ağacın olduğu yere gelmiş. Bir de bakmış ki ağacın kovuğunda bir hayvan yatıyor; ama hiçbir hayvana benzemiyormuş. Yanına yaklaşmış, hayvan önce korkmuş, sonra yavaş yavaş bey oğluna alışmış. Hayvan “Cici Cici” demiş. Bu yüzden hayvanın adını Cici Cici koymuş. Bey oğlu hayvanın acıktığını düşünerek önüne ot, saman bırakmış. Fakat hayvan bunların yüzüne bile bakmamış. Bey oğlu kendi yiyeceklerinden verince, Cici Cici'nin iştahla yediğini görmüş. Bundan sonra ona kendi yiyeceklerinden vermeye başlamış.

Bey oğlunun memleketinde senede bir hafta panayır olurmuş. Evlenecek kızlar ve delikanlılar bu panayıra gider, eş beğenirlermiş. Ertesi gün ise, yine böyle bir panayır zamanıymış. Bey oğlu da sabahleyin erkenden kalkmış giyinmiş, kuşanmış, hazırlanmış. Sonra evdekilere seslenerek:

– Ben panayıra gidiyorum, demiş.

Sokak kapısından çıkarken mendilini unuttuğunu farketmiş. Yukarıya seslenmiş:

– Mendilimi unuttum, mendilimi getirin, demiş. Cici Cici herkesten evvel hayvan gibi yürüyerek yukarı çıkmış ve mendili alıp getirmiş.

Bey oğlu kızmış:

– Bu kadar hizmetçi dururken benim mendilimi getirmek Cici Cici'ye mi düştü? Demış ve mendili orada yırtmış. Bu sözler Cici Cici'nin pek ağırına gitmiş.

Panayır şenlikleri akşam yapılyormuş. Cici Cici akşama doğru yattığı odaya gitmiş. Elmaslı elbisesini giymiş. Kürk elbisesi ile incili elbisesini bir yere saklayıp, kimseye görünmeden evden çıkmış. Bir araba tutarak panayıra gitmiş. Panayırdaki oğlanın oturduğu yerin tam karşısına oturmuş. Oğlan kıızı görünce hemen onu beğenmiş. Yanına giderek konuşmaya başlamışlar. Kıza nerede oturduğunu sormuş. Kıza da:

– Mendili Yırtan Mahallesi'nde. Demış.

Bey oğlu kıza öyle bir dalmış ki, mendil yırttığını falan unutmuş. Bir süre oturmuşlar, konuşmuşlar. Halk dağılmaya başlayınca kız da izin istemiş. Hemen eve gitmiş. Elbiselerini değiştirmiş ve gene hayvan kılığına bürünmüş.

Bey oğlu eve gelince evdekilere panayırda olup bitenleri anlatmış. “Bu gün çok güzel bir kız gördüm. Ben artık onunla evleneceğim” demiş.

Ertesi gün de evdekileri Mendil Yırtan Mahallesinde oturan kızı istemeye göndermiş. Göndermiş ama ne böyle bir mahalle, ne de böyle bir kız tanıyan varmış. Her yeri karış karış aramışlar ama bulamamışlar.

İki gün sonra bey oğlu tekrar panayıra gitmeye karar vermiş. Sabahleyin giyinmiş, kuşanmış yola çıkmış. Bu sefer de saatini unuttuğunu fark ederek evdekilere seslenmiş:

– Saatimi unuttum, çabuk getirin.

Cici Cici gene herkesten önce koşmuş, saati alıp getirmiş. Bey oğlu gene kızmış:

– Bu kadar hizmetçi varken, benim saatimi getirmek Cici Cici'ye mi düştü? Demiş. Saati kırmış. Bu sözler Cici Cici'nin ağırina gitmiş.

Bey oğlu evden ayrılınca, bu sefer incili elbiselerini giymiş. Panayıra gitmiş, yine tam oğlanın karşısına oturmuş. Bey oğlu kızı görünce sevincinden şaşkına dönmüş. Doğruca kızın yanına gitmiş. Hal hatırdan sonra sormuş:

– Seni her yerde arattırdım. Bulamadılar, nerelerdeydin?

– Babamın işi değişti. Oradan başka bir eve taşındık. Şimdi ise, Saat Kıran Mahallesiinde oturuyoruz. Demiş.

O gün bey oğlu kıza elmas bir yüzük takmış. Bir süre konuştuktan sonra kız, izin isteyerek ayrılmış. Bir arabaya binerek gene eve gelmiş. Kıyafetini değiştirerek bey oğlunu beklemeye başlamış.

Biraz sonra bey oğlu da gelmiş, annesine:

– Anneciğim, o kıızı panayırda gene gördüm. Evini değiştirmiş, o yüzden bulamadık. Şimdi ise, Saat Kıran Mahallesiinde oturuyormuş. Gidip hemen onu bana isteyin; diye yalvarmış.

Ev halkı ertesi gün yola koyulmuş. Saat Kıran Mahallesi'ni aramışlar ve bir türlü bulamamışlar. Böyle bir mahallenin varlığından kimsenin haberi yokmuş. Mecburen geri dönmüşler.

Bey oğlu iki gün sonra yine panayıra gitmeye karar vermiş. Hazırlanarak sabahın erken saatinde panayır yerine koşmuş; akşama kadar kızı beklemiş. Fakat kız bir türlü gelmemiş. Halk dağılmaya başlamış. Bey oğlu da mecburen eve dönmüş. Çok üzgünmüş. Kızı düşünmekten sararıp solmaya başlamış.

Evin beyi, “Oğluma dünyanın en güzel kızını alırım, hiç üzülmesin” diyormuş; ama bey oğlu illa da o gördüğü ve aşık olduğu kızı istiyormuş. Kederinden yataklara düşmüş. Durmadan zayıflıyor ve bitkin bir hale giriyormuş. Bir ara demiş ki:

– Bu evde kim varsa herkes bana bir tas çorba pişirsin, herkesle helalleşeceğim.

Evdekilerin her biri bir tas çorba pişirip getirmişler. Her tas geldiğinde bey oğlu, çorbanın içine kaşığı şöyle bir sokar çevirir, sonra içmeden geri verirmiş. Cici Cici de bey oğluna çorba pişirmek için bağırp durmuş. Oğlan onun sızlanışlarını duymuş:

– Cici Cici ne istiyor? Daha ben ölmeden onu hırpalamaya mı başladınız? Demiş.

Annesi de:

– O da tava tencere istiyor. orba pişirecekmış. Tüylerini yakar diye bırakmıyoruz.

– Bırakın anneciğim, pişirsin de görelim bakalım. Demiş.

Cici Cici mutfağa girmiş. Kimse görmesin diye kapıyı kilitlemiş. Çorbayı pişirmiş, parmağındaki yüzüğü çıkarıp tasın içine atmış. Sonra da bey oğluna yollamış.

Bey oğlu yatağından doğrulmuş, çorbayı almış, kaşığı bir defa çevirince “şırk” diye bir ses duymuş. Yatağından iyice doğrularak tasın içine bakmış. Birden hayret etmiş. Panayırda kıza verdiği yüzük tasın içinde duruyormuş. O zaman işi anlamış. Hemen hizmetçilere seslenmiş:

Annese hemen oğunun yanına gelerek:

– Tüy mü çıktı çorbanın içinden? Nedir suçu? Yazık, hayvancağıza kıyma. Demiş. Ama bey oğlu direktmiş.

Cici Cici'yi getirmişler. Bey oğlu kalkmış, bıçakla kürklü elbiseyi kesmiş. İçinden elmas elbiseleri ile panayırdaki güzel kız çıkmasın mı? Kızı gören bey oğlu sevincinden ne yapacağını şaşırmış. Heyecanı biraz geçince de kıza:

– Beni bu kadar üzmeye gönlün nasıl razı oldu? Demiş.

– Sen de beni neden bu kadar küçük gördün? Benim getirdiğim mendili yırttın, saati kırdın deyince, birbirlerini affetmişler. Oğlan kısa zamanda iyileşmiş.

Düğün günü kararlaştırılmış. Yedi ülkeye haber salınmış. Kırk gün, kırk gece düğün dernek kurulmuş. Herkes yeyip, içmiş. Böylece, ömür boyu birbirlerini hiç kırmadan yaşayıp gitmişler.

SON